

De fire årstider

Antonio Vivaldi (1678 -1741).

Gendigtet af Per-Olof Johansson

Østen Sommer. | Sønden Høst.

Norden Vaar. | Vesten Vinter.

Fra Bonde-Practica eller Veyr-Bog 1744

Forår

Skønt at foråret er kommet til landet!
Fuglene svarer som vi med sang og musik.
Forårstegnene, den milde brise og vandet
med søde klange fylder hver eneste mundvig. -

Der er kun scene! Så himlens sorte blikke
med regn og rusk varsler noget andet!
Lyset bryder igennem. Og tier ikke.
Lysstrålen besynger fuglene. Og kan det!

På skovbundens blomstrende tæppe sover
mens sagte bevæger sig grene og blade
een hyrde mens hunden vogter derover.

Dansende til fløjtetonerne glade
elsker her nymfer og hyrder tæt, og sover
da foråret er der med glitrende blade.

Sommer

Glødende, uden at ånde, står verden stille,
glødende, matte er hyrder og mennesker,
prøvende sætter en gøg i med at ville
sætte musik til, og se! hvad der sker:

En gren bevæges, og atter andre,
en luftning et åndedrag, som svulmer til hvirvelvinde,
og hyrden jamrer ved naturens bukkespring,
som får hans magt over dyr til at forsvinde:

Den trætte flok ser sig sin ro berøvet
af frygt for lynet og den rullende torden,
sværme af fluer, hvepse, stormen og støvet,

haglens mejer de fulde aks ned til jorden,
med lyn og torden bliver luften gennemprøvet:
til alle åndedrags rytmer er i orden.

Efterår

Folk på landet fejrer det med dans og sang,
for høsten er heldigt i hus og alle er glade,
en guddommelig rus sætter ting i gang
som lå gemt under søvnens overflade.

Og så holder alle inde med at synge og danse,
for den klare og skarpe efterårs luft giver ro.
Årstiden indbyder enhver til at standse
ved musikkens tærskel, alene to.

I morgenens tasmørke går jagten ind,
med hornmusik, riffel og knækkende kviste.
Hundene gør og vilddyret såret i sind og skind

jages til at lade sig overliste.
På flugt for klapperne går det trin for trin
ind i døden, forfulgt til det sidste.

Vinter

Frysende og sitrende i den isnende sne,
i de skarpe stød fra den hylende vind,
stamper man skridt for skridt, uden at se
med klaprende tænder i huset ind.

Glad og tilfreds tilbringer man dagen i varmen,
mens bygerne derude gennemhegler os alle.
På isen går man med søgende skridt og armen
parat til at gribe for sig, angst for at falde.

Den hastende glider og slår sig på næsen og munden,
rejser sig igen, og så løber hun videre indtil
den frosne skal brister, og hun forsvinder ind under.

Atter gitrer den iskolde vind et åndehul til,
Boreas (en vindgud) og myten som rovet begrunder
lever døde: som i isen et lykkeligt smil.

